

LBRIS

We know
books

LIVIU CHIFANE

EROI
DIN
ÎNTÂMPPLARE
II
INVAZIA GÂNDACILOR

Pentru Cristina

Capitolul 1

Pentru toată lumea era o zi frumoasă, numai pentru Victor nu. O zi frumoasă de început de septembrie, oameni în parc, soarele pe cer, bucurie, veselie... Pentru el, totul se terminase în acel moment. Cu un picior pe bicicletă și cu celălalt sprijinit de o bordură, privea înfrânt zgârietura care se zărea deasupra ciorapului și mai că îi dădeau lacrimile. Darius, Rozi și Tincuța se adunară în jurul lui nerăbdători.

— Hai, mocăitule, că ne ții în loc! se repezi Rozi.

— Hai, că întârziem la înscriere, îl grăbi și Darius.

— Lăsați-l în pace, îl apăra Tincuța. Nu vedeți că s-a rănit?

Nu fusese ideea lui să participe la concursul de biciclete. Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi dezlipit de jocul nou pe care abia îl începuse. Cu greu se lăsase convins să vină, mai mult pentru că era nevoie de o echipă formată din doi băieți și două fete. Dar acum totul era distrus: concursul, piciorul, viața lui...

— Cine m-a pus să mă iau după voi!? izbucni înfrânt. Uite ce-ați făcut! Cum să merg la școală așa? Vor râde toți de mine.

— Vai de tine! Ce-ai pățit? Abia te-ai atins și zici că ți-ai rupt piciorul, se supără Rozi. Te văicărești degeaba. N-ai nimic.

Nu s-ar fi zis, după cum îi tremura piciorul lui Victor. E drept că nu curgea sânge deloc, doar se înroșise pielea în locul unde, probabil, o crenguță mai ascuțită din gardul verde pedepsise periculoasa apropiere a băiatului.

— Uf! Uf! respira Victor sacadat, ca un soldat rănit pe front.

Tincuța lăsă bicicleta și veni lângă el, oferindu-i sticla ei de apă. Victor o luă oftând și se apropie de o bancă, dar, chiar când să se așeze, observă o mână de gândaci care se încălzeau la soare. Strâmbă din nas și, oftând încă o dată, rămase în picioare. Tincuța îi cercetă piciorul cu multă afecțiune, ca un doctor devotat, apoi îi spuse cu blândețe:

— Nu e grav, stai liniștit. În câteva zile nu o să mai ai nimic.

— Ustură, se plânse băiatul.

— Toarnă puțină apă, îl sfătui Darius.

— Nuuu! strigă Victor speriat.

— În fine, interveni Rozi, pregătită să pornească.

Mergem sau nu?

— Eu nu mă mișc de aici, se plânse Victor.

— Și ce facem cu concursul? îl întrebă Darius.

— Nu știu. Eu nu mai pot să particip. A fost ideea voastră, nu a mea.

— Ai chef de glumă? izbucni Rozi. Ridică-te și hai! Chiar mă enervezi. Nu vezi că nu ai nimic?

— Poți să faci ce vrei, îi răspunse Victor, răsuflând ușurat, după ce băuse puțină apă. Eu nu mai pot.

— Darius, vorbește cu el, solicită Rozi ajutorul. Chiar nu-mi imaginam că va începe iar cu ale lui.

— Ce să încep? Nu vezi că m-am rănit? Ai vrea să participi tu cu ditamai rana la picior?

— Ditamai rana, îl imită Rozi. Darius!

— Ce vrei să fac? exclamă acesta înfrânt. Hai, Victor! Ce facem cu concursul? I-am promis domnului director că vom participa.

— Nu știu, găsiți pe altcineva.

— Tu nu vii?

— Nu.

Rămaseră cu toții nemișcați pentru câteva clipe, fiecare pe locul lui, evaluând situația. În jurul lor, oamenii se îndreptau în valuri către locul unde urma să aibă loc concursurile. Haine albe și colorate de vară formau un curent răcoros precum al apei de izvor, care se despărțea în două brațe în jurul fântânii arteziene, răspândind în aer o atmosferă veselă de sărbătoare. Printre oameni, căței de diferite rase și mărimi alergau vioi, oprindu-se din când în când să miroasă straturile de flori. Copii de o șchioapă se țineau de degetele părinților, pentru ca deodată să pornească șovăielnici pe propriile picioare, țișând de încântare. Perechi de vârstnici urmau mulțimea în pas lent, privind nostalgici în jur și zâmbind cuminte la toată acea agitație neconținută. Din când în când, câte un grup de patru bicicliști își făcea loc printre oameni, sporind nerăbdarea lui Darius, care întorcea capul mereu, neștiind ce să facă.

— Hai, Victor! mai încercă el o dată.

- Am spus că nu! fi tăie acesta entuziasmul.
 - Și ce facem acum? întrebă Rozi, abia abținându-se.
 - Poate găsim pe cineva să fi ia locul lui Victor, propuse Tincuța. Trebuie să îl înțelegem și pe el.
 - Da, să îl înțelegem... bombăni Rozi.
- În acel moment, Darius se întoarse cu totul și ridică brațele, agitându-le și strigând triumfător:
- Alfred! Alfred! Aici!

CAPITOLUL 2

Din mulțime se desprinsese un băiat vioi, de aceeași vârstă cu ei, al cărui chip arăta că se bucura nespuse de întâlnirea cu cei patru. Era athletic, fără a fi înalt, cu brațe vânjoase și picioare ca cele ale sportivilor de performanță. Ochii lui căprui trădau o istetime ascunsă, iar nasul cărn îl făcea îndeajuns de chipeș încât să atragă repede atenția fetelor din jur. Cel mai mult se remarcă prin modul lui deschis de a fi și prin felul cum zâmbea în vânt, răspândind în jur bună dispoziție.

— Darius! Hei, prietene! se bucură el când îi zări. Oau! Ce mă bucur să vă văd! Ce mai faceți, faimoșilor?

Fetele îl salutară emoționate, pe când Darius și Victor se posomorâră puțin. Dar, cum aveau nevoie de ajutor, trecură imediat peste acest obstacol.

— Salut! îl întâmpină Darius. De fapt, se încurcă el, avem nevoie de tine.

— Da?! se miră Alfred. Ce tare! Știți că vă admir foarte mult. Sunt fanul vostru. Oricând la dispoziția voastră, le zâmbi el fetelor. Cu cea mai mare plăcere! Ia spuneți! Cum vă pot fi de ajutor?

— Ăă..., interveni Rozi, încurcându-se imediat și înroșindu-se ca un rac fiert.

— De fapt... încercă Tincuța să o ajute, dar se fâstâci și ea.

— Mai e puțin până începe concursul de biciclete, preluă Darius sarcina, și noi avem o problemă.

— M-am accidentat, ridică Victor mâna.

— A! exclamă Alfred, cu o privire nedumerită, pentru că ceea ce vedea pe piciorul lui Victor nu i se părea deloc un motiv de abandon. Dar se redresă imediat, dându-și seama de șansa pe care o avea.

— Oau! Bineînțeles! Ce onoare pentru mine! Să lupt alături de voi. Nici nu mi-am putut imagina.

Fără să mai piardă timpul, se apropie de Victor și îl bătău pe umăr cu compasiune. Apoi, dintr-o smucitură, ridică bicicleta, urcă în șa, făcu două piruete, se săltă pe roata din spate, porni în viteză, puse frână, ridică brațele către cei patru, muți de uimire, și strigă:

— Deci? Sunteți gata?

Pe chipurile fetelor apăru o admirație imensă. Se apropiară de el, privindu-l entuziasmate și strângând ghidoanele bicicletelor, gata de concurs. Darius porni și el în urma lor, încruntându-se puțin, nemulțumit parcă de această demonstrație, în timp ce Victor se văzu obligat să îi urmeze pe jos, șchiopătând ușor și cerându-le să îl aștepte și pe el.

Concursul avea loc pe un platou neted, în fața unei scene pe care se țineau concerte sau alte festivități în zilele de sărbătoare. Spațiul fusese împărțit în zone separate, pentru cele două probe ale competiției: proba de viteză și proba de îndemănare. Într-o parte, la o masă lungă, se instalase juriul, alcătuit din profesori de educație fizică de la mai multe școli din oraș. În jurul zonei de concurs se adunase foarte multă lume, mai

ales elevi veniți de la școlile participante pentru a-și susține colegii. Aerul fremăta de agitație și nerăbdare.

Darius se apropie de masa juriului și întinse o hârtie semnată de directorul școlii. Un domn înalt îmbrăcat într-un trening albastru nou-nouț luă hârtia și o verifică, ducând degetul la un tabel pe care îl avea în față.

— De la ce școală sunteți voi? îl întrebă, fără să ridice privirea.

— De la „George Baronzii”, răspunse Darius cu un glas gătit.

— Bun, încuviință domnul. E în regulă.

— Știți, interveni băiatul, putem să schimbăm un membru al echipei?

— De ce?

— Un coleg s-a rănit la picior...

— Ei, da... în cazul acesta, se poate. Cel nou e din aceeași școală?

— Da.

— Numele?

— Toma Alfred.

— Bun. Asta e tot... A, nu. Ai uitat să îmi spui numele echipei voastre. Mai avem una de la școala voastră, parcă. S-au înscris deja: Red Devils.

— A noastră este Blue Wings, spuse Darius.

— Ceva românesc nu ați găsit?! se miră domnul pe un ton neutru.

Darius nu știu ce să-i răspundă la această remarcă, dar nu mai fu nevoie, pentru că domnul adăugă repede:

— Bun. Pregătiți-vă! Începem imediat.

Darius se întoarse la ceilalți, care îl așteptau nerăbdători, analizând cu atenție echipele participante. Cel mai mult le era frică chiar de Red Devils, cealaltă echipă din școala lor, pentru că era formată din cei mai buni bicicliști pe care îi cunoșteau. Poate că de aceea fetele aleseseră numele Blue Wings, pentru a se ridica la nivelul lor, deși știau că această alegere nu va face diferența. Rozi și Tincuța ținuseră foarte mult să participe la concurs. De aceea, se antrenaseră toată vara și erau foarte mândre de ceea ce realizaseră. Petreceau foarte mult timp exersând pe bicicletele pe care le împodobiseră cu abțibilduri strălucitoare ce înfățișau perechi de aripi albastre. Cu greu îi convinseseră și pe băieți să facă același lucru, trecând peste bombănelile lui Victor și peste nedumerirea lui Darius.

De departe, cel mai bun concurent era Auraș, colegul lor de clasă, un adevărat cascador al bicicletelor. De aceea, Darius rămase uimit când colegii de echipă îl informară că Auraș lipsea. Se părea că fugise de acasă, după cum auziseră vorbindu-se printre spectatori. Chiar dacă șansele lor creșteau foarte mult, nu puteau trece ușor peste o așa veste. Totuși, nu avură timp să afle mai multe, pentru că prezentatorul concursului începuse deja să vorbească.

La grupa lor de vârstă se înscrieseră opt echipe care se adunară la zona de start. Erau băieți și fete îmbrăcați în haine sport, cu tot felul de protecții la coate, genunchi și cap, pe care le personalizaseră în culori care să îi reprezinte mai bine, la fel cum făcuseră și cu bicicletele. Patru culoare îi așteptau pentru proba de viteză care se desfășura sub formă de ștafetă. Se traseră la sorți două grupe a câte patru echipe. Fiecare

rundă urma să aibă o echipă câștigătoare, iar proba de îndemânare avea să decidă câștigătorii.

Darius, Alfred, Rozi și Tincuța intrară în a doua grupă. Îi priviră pe cei de la Red Devils cum îi lasă în urmă pe adversari fără nicio șansă. Publicul era foarte încântat. Când le veni rândul, cei patru nu mai erau așa de convinși de abilitățile lor. Doar Alfred privea ca de obicei în vânt și le făcea cu ochiul, semn că totul va fi bine. Tincuța porni prima și se descurcă destul de bine, reușind să țină pasul cu ceilalți. La fel făcură și Darius și Rozi, cu toate că nu reușeau să se apropie deloc de cei aflați mereu în frunte, o echipă care se evidenția prin tricourile de un verde fosforescent. Situația se schimbă în ultima cursă, când Alfred țâșni ca o săgeată și reuși să treacă linia de sosire cu o roată în fața adversarului.

La proba de îndemânare se intra pe un traseu cu jaloane. Fiecare greșeală era contabilizată. Câștiga echipa care avea mai puține greșeli. Tincuța, Rozi și Darius se descurcară destul de bine, așa că înainte să intre Alfred aveau cu trei greșeli mai multe decât Red Devils. Înainte să se audă fluierul de start, Victor, care îi găsise pe câțiva dintre colegii săi de clasă, veniți să îi încurajeze, începu să strige cu foc:

— Blue Wings! Blue Wings!

Pentru câteva momente, glasul lui pluti singuratic peste mulțime, apoi, începând cu cei de lângă el, tot mai multe voci i se alăturară până se ajunse la un sunet asurzitor scandând numele echipei lor. Cu siguranță, acest lucru avu un impact hotărâtor asupra adversarului lui Alfred, care făcu patru greșeli și, astfel, în uralele tuturor, Darius ridică mult dorita cupă deasupra capului.

CAPITOLUL 3

Când concursul se termină iar mulțimea se risipi, cei cinci se îngrămădiră pe o bancă, bând însetați din sticlele de suc pe care le primiseră printre premii. În fața lor se odihnea pe alee cupa aurie pe care o câștigaseră. Cu toții erau foarte fericiți și analizau veseli fiecare moment decisiv al probelor prin care trecuseră.

De la întâmplările din martie, când salvaseră cei patruzeci de căței și deveniseră eroii școlii, Darius, Victor, Rozi și Tincuța rămăseseră apropiați. Poate mai puțin Victor, care cu greu se putea dezlipi de jocuri. Faima nu ținuse foarte mult. Oamenii din jur își vedeau de problemele lor. Veniseră tezele foarte repede și fiecare se preocupa de propria situație. Acest lucru nu îi deranjase prea mult. Poate chiar îi ajuta să răsuflă ușurați că au scăpat de toate privirile și vorbele ascunse ale colegilor.

Darius își petrecea foarte mult timp cu cei trei căței, Cezar, Oz și Cruela, care crescuseră între timp și, prin anumite împrejurări, ajunseseră cu toții în curtea lui Rozi. Când găsea puțin timp liber, fugea repede să exerseze cu ei tot felul de acrobații. Se împrietenise cu tatăl lui Rozi și acesta vorbise cu un dresor care îl învățase multe lucruri interesante. În afară de asta, începuse să citească mai mult și să învețe mai cu atenție. Terminase anul cu media generală peste opt. La jocuri se întorcea tot mai rar, spre supărarea lui Victor.

Cele mai apropiate erau în mod evident Rozi și Tincuța. Deveniseră foarte bune prietene și își petreceau aproape tot timpul împreună. Acest lucru se vedea mai ales în înfățișarea și comportamentul lor. Rozi slăbise și renunțase la vestimentația rebelă, fără a înceta să asculte muzica ei preferată. Își aranjase părul într-o cupolă moale în jurul feței și începuse tot mai mult să poarte rochițe din diverse materiale și de diverse culori. Tincuța, în schimb, preluase puțin din gesturile îndrăznețe ale lui Rozi. Zâmbea mai mult și își purta părul despletit, ducând mereu degetele să îl așeze. Își însoțea acest gest cu o privire galeșă, iar vocea ei devenise mai sprintenă.

Tincuța terminase clasa a cincea cu media zece, în timp ce Rozi se redresase în mod miraculos, spre surprinderea profesorilor, cărora pur și simplu nu le venea să creadă. Cele două își petrecură vacanța împreună, la mare și la munte, iar în restul timpului, în mansarda în care li se alăturau uneori Darius și Victor. Începuseră să aibă aceleași obiceiuri și să se îmbrace la fel, având mereu o energie pozitivă. Cu timpul, se gândeau tot mai mult la aventurile lor din martie și, mai ales pentru experiențele de atunci, ar fi vrut să mai aibă parte de astfel de întâmplări. De aceea, atunci când aflaseră de concursul de biciclete, insistaseră pe lângă băieții să participe și ei, gândindu-se că vor reuși să refacă grupul acela de copii îndrăzneți care deveniseră pe neașteptate faimoși. Acum, că și reușiseră să câștige concursul, erau în culmea fericirii. Aveau parte de o nouă izbândă.

Pornind de la toate acestea, cele două fete nu fură chiar așa de surprinse când Alfred întrerupse firul discuțiilor și îi întrebă pe negândite: